

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

XI. Visiones P. Julii quarundam personarum sæcularium inter Beatos post ipsarum obitum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

Scriptit postea bene prolixam & probè ordinatam meditationem, quantumvis admodum doleat, non ita bene potuisse, sicut in se expertus erat, in illa exprimere certas illustrationes intellectus, certos voluntatis gustus, & sapes, certos benignos Dei & sanctorum intuitus, certam puritatem animarum beatarum, nihil humanis rebus subjectarum, & mille alias res similes, quas solus Deus nobis dare potest intelligendas sua illa interna luce, cum quali, & in qua assidue vivebat Pater Julius à mundo penitus abstractus, ut ita dicam, potius cælestis quàm terrestris inquilinus.

C A P U T X I.

Visiones Patris Julij quarundum personarum sæcularium inter beatos post earum obitum.

Quoniam Deus non observat discrimen personarum vel statuum, & ipsi æquè facile est de sterili sæculi deserto ac de amænis religionum hortis colligere flores, ac fructus sanctimonix, pro consolatione in mundo degentium, videtur mihi hic è re fore, referre aliquot visiones, in quibus Patri Julio se præbuere aspectabiles multi & multæ domi suæ vitam agentes inter divitias & commoditates.

XVII. Aprilis anno 1611. inter orandum divisit se cælum, ac vidit thronum Dei, & coram illo in ultima orchestra, paulò altiori Dominum Ferdinandum de Silva, fratrem Domini Petri Comitissæ de Lembos proregis Neapolitani in veste candida, putabat Pater Julius illum esse angelum. Verùm considerando illum meliùs ex viridi & aliquantum severo aspectu notavit non esse angelum, ac cupido sciendi, quis esset, revelatum fuit, illum esse dictum Dominum Ferdinandum fratrem proregis. Visionem decursam mox in Scripta retulit, ut obsequeretur mandatis, quæ

Vidit Ferdinandum
de Silva
fratrem
Proregis
Neap.

quæ ipsi ea super re data fuerant, & quia aliquis Patris Julij amicus, vel superior illam manifestavit, ac proregi detexit, ille libentissimè intellexit fratrem suum esse in cælo, atque inde oculo benigno respicere posse domum suam; paucis post diebus viceregina curiosior indagendi veri evocavit Patrem Julium, ac coram marito & uno ejusdem fratris Domino Francisco interrogavit sollicitè de habitu & lineamentis, ac figuris, & alia particularia in ipso visa, ac reperit omnia ritù congruere cum illâ effigie, quam habebant de dicto Domino Comite Ferdinando. Exhibuit illam Patri Julio, qui dixit illam esse simillimam planè ac genuinam. Itaque læti omnes concorditer laudavere Deum. Erat Dominus dux Franciscus Theodorus filius Dominae Isabellæ de Rovere principis de Bisignano, annorum 14. unicus eximia virtutis, & qui promitteret mundo bonum ac prudentem principem, cum Domino Deo aliter visum, cumque ab hujus vitæ periculis sancta morte liberare. Pater Julius Neapoli aberat plus 300. millibus planè ejus mortis inscius, vidit illum assidere mensæ vultu angelico ante aram principem templi nostri in domo professâ, quod tunc de novo ædificabatur ex eleemosynis principissæ matris ejus. Inde paululùm vidit comparere pulcherrimam Virginem, quæ illi ad latus assedit, & non ita multò post successit alia speciosissima puella, quæ & ipsa confidens ad alterum latus cum medio inclusit. Inde paulatim maxima cum gloria & honore totius Ecclesiæ per manus plurimorum Angelorum sic, ut erant sedentes, fuerunt sublevati, usque ad supra summum tribunatûs. Atque ita terminavit visio. postea Pater Julius certior factus est de illorum obitu. Duæ juvenulæ erant Domina Silvia & Domina Maria Sorores ex clarissima domo Caraffa: Istæ vixerant quasi 30. annis à nostris Patribus in spiritu educatæ, semper raræ cum virtutis exemplo, & communi cum sensu non mediocri sanctitatis,

Viceregina evocavit P. Julium.

Omnia congruebant.

Dux Franciscus de Bisignano.

Sorores Caraffæ educatæ à nostris cum exemplo.

Stitatis, adeò, ut earum vitæ conscriberentur vel à Patre Joanne Francisco Araldo, vel à Patre Luca Pinelli. Illarum parentes sapius æquali cum dote conati sunt illas collocare honestissimis matrimoniis. Verùm usque frustra. Deductæ ad mortem reliquerunt legatum pro illo ipso templo, ut in eo ædificaretur sacellum, quod tempore Patris Julij nobilissimum & magnificum stetit. Placuit justo Deo remuneratori bonorum exaltare istas animas non solum in paradiso, verùm & secundum hanc visionem etiam in templo ab ipsis educto & ornato.

Voluit illas Deus exaltare in hoc ipso templo.

Angeli luminosi, & tenebrosi.

Alias die anniversario mortis hujus principis habuit Pater Julius revelationem, ipsum in florenti prato perfrui gloriâ paradisi, & commendando animam Domini Principis de Bisignano sui Patris nomine Nicolai Bernardi ex nobilissima familia Sanseverinâ, vidit Angelos luminosos conflare pro illa cum tenebrosis, & Beatissimam Virginem inter posuisse se se auxiliatricem. Verùm tunc bonos Angelos non prævaluisse ad eam ad cælum deducendam. Hærebat itaque Pater Julius anxius de exitu. Postea verò duobus aliis temporibus cognovit satis certò, illam ivisse ad purgantes flammæ. XIII. Julii anno 1603. transit ad meliorem vitam Domina Lucretia filia Domine Camillæ Filomarinæ & Domini Fabritij Pappacodæ, fuit teneris ab annis deditissima pietati; & contemptui mundanarum vanitatum, patiens, humilis, erga matrem obedientissima, moderata in vestitu, & in quavis alia re temperato usu, voluit esse sanctimonialis domi suæ, frequentando per totam vitam singulis octiduis sanctissima Sacramenta in templo nostro Neapoli. Vixit in perpetuis infirmitatibus, verum biennio, antè quàm moreretur, creverunt plurimùm morbi, duabus ultimis septimanis conflictata fuit continuâ agoniam, nec emori poterat cum admiratione omnium, qui intererant, quibus non videbatur meruisse purgatorium

Lucretia Filomarina.

Passa est penam damni brevi intervallo.

tam

iam longum, tamque difficile, venit denique ad refrigerium, & Pater Julius intellecta ejus morte oravit pro ipsa totam noctem, versus auroram apparuit ipsi tanquam luna, nuntians ipsi, se per breve admodum spatium passam fuisse poenam damni; unde illam non multò post iterum vidit, sed tanquam solem in meridie, lætam & beatam.

Dominus Indicus Guevarra, qui relicto Ducatu de Bovino, & cum illo toto mundo se Deo consecravit in nostra societate, habuit duos filios, unum nomine Vincetium Equitem Melitensem, alterum Diegum, ambos optima indole, nec minori pietate, ac quia istis non digna erat terra, valde tempestivè eos messuit cælum, inter octavum & nonum annos obiere quasi eodem tempore primus 29. Septemb. secundus 14. Octob. eodem anno 1606. Pater Julius habuit revelationem de ipsorum morte & gloria sex mensibus ante hoc est 11. Martij ejusdem anni hoc modo. vidit ab una valle valde longinqua & inde trans-euntem per aërem, ascendentem tamen in altum animam unius illorum, quam optimè cognovit penetrantem caelos usque ad civitatem beatam, quæ videbatur castellum, vel munitio, quod ipsi subito apertum patuit, introivit. Inde sat multò post per eundem tramitem vidit venientem alterum filium, qui & ipse, sicut prior, statim admissus est, & duplicavit Patri Julio lætitiã, cum propter ipsosmet, quos optimè noscibat, & sapius eum ipsis egerat, tum etiam propter Patrem eorum jam in societate degentem. Nil cogitavit hic tunc temporis de morte, verum postea tempore prædicto comperit ambos fuisse mortuos, & assumptos in cælum.

Jam abierat annus ab obitu Domini Antonii de Cardines annorum 17. juvenis, verum jam annosã virtute senis. Ipsius progenitores erant afflictissimi, & quia ille erat maximus omnium, & obierat phreneticus absque viatico,

T r

dubi-

D. Indicus
Guevarra
intraivit so-
cietatem.

Cognovit
de ipsorum
morte &
gloria.

Lætatus est
etiam pro-
pter Pa-
trem in so-
cietate de-
gentem.

Joannes
Antonius
de Cardi-
nes.

dubitabant de ipsius salute, licet sanus fuerit frequentissimus in adeunda sacra synaxi, tota domus vivebat deditissima societati, in rebus salutis semper recta, & gubernata per homines societatis. Vnde 25. Octob. die mortis anniversario ultra alia pietatis opera in bonum ipsius animæ petiere, ut Pater Julius pro ipsâ sacrificaret, fecit id magno cum affectu, & animi applicatione, & cum se in cubiculum contulisset ad dicendas horas canonicas, ex improvise sensit magnum divinæ præsentia gustum, & erga Deum confidentiam, tanquam erga patrem, cum lætitia & suavitate cordis singulari, ac si perciperet saporem & fragrantiam plus quam humanam, & ab illa obtineret rem multo desideratissimam, vidit in ictu oculi referari cælum & objici lucem magnam, candidam, aureo circulo inclusam, intra quem vidit infantulum sive pusionem instar solis in sphaera sua resplendentis, qui perstringebat intuentium oculos. Dictum fuit ipsi, illam esse animam Domini Antonii, apud quem sit divina præsentia, quæ minimè videri, sed solum intelligi, gustari summa cum claritate, voluptate, & tranquillitate animi posset. Dubius Pater Julius, ne sibi phantasia, vel imaginatio forsan illuderet, divertit animum per magnum spatium, sed semper eadem ipsi visio constantissimè rediit, & eodem modo; unde ipse veri certus in lachrymas solutus genua flexit ad agendas Deo gratias, ac perrexit in recitando inchoato divino officio ex animo sat diu impotens illam validam impressionem eradendi.

Lux aureo
circulo in-
clusa.

Erat anima
Domini
Antonii.

Episcopus
Aversanus.

Ejus gloria
revelata.

Illustrissimus & Reverendissimus Dominus Mozza Episcopus Aversanus vir optimi exempli duobus vel tribus ultimis annis à Deo gravibus fuit morbis visitatus; anno uno prius id est, 17. Maij anno 1605. fuit mors ipsius & sancta ejus conversatio inter beatos revelata Patri Julio hoc modo, videbatur sibi esse cum illo prælato in missione suæ diœceseos, & cum in templo quodam vacaret orationi expectante

expectante numeroſo populo paſtorem ſuum, vidit illum venientem, & in loco ad id præparato ſectentem genua. tunc ab altari quodam exhibit alius Episcopuſ vultu Apoſtolico, tanquam ex ſua ſepultura, ſeque contulit ad excipiendum Mozzam, ſalutavit illum, & complexus tanquam fratrem: quo factò ex alio diverſo altari exit alius Episcopuſ, & acceptum medium Mozzam deducunt ad aram majorem, illic preces fuſurum. Secundum hæc introducunt eum intra unum prædictorum altarium: ex quo Pater Julius intellexit vicinam ejus mortem, quæ & eſt poſtea ſecuta.

Ex hoc di-
dicit mor-
tem.

De Reverendiſſimo Hugolino jam ſecretario ſtatûs Eccleſiaſtici, qui totum ſe dedit integritati vitæ, operibus pœnitentiæ aulteræ, ac Sacramentorum frequentiæ, diximus aliàs illum vidiffè prius in purgantibus flammis, poſtea beatum atq; inſtar ſolis reſplendentem, quod contigit quadam nocte, cùm ille in civitate Theſſalonicenſi multum divexaretur propter puſillanimitatem duorum ſociorum, plurimùm in illa apparitione recreatus fuit. Vidit etiam in gloria paradifi animam Domine Portiæ Caraccioliæ mætris Domini Antonii Carmignani 30. Auguſti anno 1610. tametſi in hiſtoria non exponatur, quomodo; & ſolùm dicatur, fuiſſe raræ virtutis, frequentâſſe Sacramenta, diu infirmam extiſſe, patientiæ exemplari ſtudiſſe, cùm aliquando eum rogâſſet, ut Deo ſe commendaret, miſiſſe poſt illum multò poſt eundem ſuum filium, qui ipſum commoneret, non petiſſe ſe recuperandam ſanitatem; Verùm bene ſe diſponi ad mortem, illud autem feciſſe ſe cum pietatis ſenſu, ut totum ejus ſtudium in agonia fuerit componere corpusculum ſuum in formam crucis extenſis brachiis, licet in hoc experiretur graviffimos dolores: moriens legavit patribus Oratorii Sancti Philippi Nerii Neapoli bonam pecuniæ ſummam.

Prius in
flammis
poſtea eum
inter Bea-
tos vidit.

Domina
Portia Ca-
racciola.

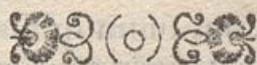
Moriens
compoſuit
corpuscu-
lum in for-
mam Cru-
cis

T t 2

Quibus

Quibus de visionibus Dominarum ac Dominorum tam illustrium plurimis titulis, ac nominibus magnopere lætari debent illorum propinqui, & consanguinei, habere illos, sicut piè credi potest, beatos & advocatos in cælo pro domibus suis, sed & ipsos & quoslibet alios sumere animos oportere, ac spem ejusmodi beatitudinem obtinendi, etiam in medio mundi, si noverint illum, sicut ipsi contemnere, & ut ipsis dignos subiciam stimulos ad hoc audendum, finem huic capiti imponam visione, quam Pater Julius habuit, de ipsamet mundi vanitate. In festo Pentecostes anno 1596. cum totus contemplatione in horto Domus professoræ Romæ absorptus hæreret, vidit totum istum mundum inferiorem reductum in globum Lunari similem, stantem in aëre sub cælo. Objiciebantur ipsi omnia in illo regna, magnificentia, opes, voluptates, delicia, quas solent desiderare mundani homines, qui in ipso degunt, cæci, mancipia, animalia inclusa. Supra hunc globum vidit aperturam grandem cæli, per quam cernebatur tanquam per artem prospectivam civitas cælestis cum suis pulchritudinibus, magnificentiss, splendoribus, jucunditatibus habitantium in ea & faciendo comparationem unius cum altera, habuit inexplicabiles intellectus longissima cum extasi, à qua cum reverteret ad officia corporis, reperit illud quasi emortuum, non secus, ac si anima illo tempore planè id penitus deseruisset, nec suam illi virtutem communicasset. In corde autem ipsi hæsit altissimus rerum humanarum contemptus, & ardentissimum cælestium desiderium.

Nova alia
visio.

CAPVT